

Sygn. akt IV KZ 69/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2015 r.

zażalenia **P. D.**

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt II AKo 110/15, odmawiające zwolnienia od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 sierpnia 2014 r., sygn. akt VII Ka 535/14 zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt XI K 123/14

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zwolnić P. D. od wyłożenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odmówił zwolnienia P. D. od uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania, stwierdzając, że w wypadku skazanego nie zachodzi sytuacja opisana w art. 623 k.p.k., skłaniająca do uznania, iż uiszczenie tej opłaty stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

We wniesionym na to postanowienie zażaleniu P. D. podniósł, że jego sytuacja materialna nie pozwala mu na odłożenie środków na poczet kosztów sądowych i dlatego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie go od opłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażaleniu skazanego P. D. nie można odmówić słuszności. Trudno zgodzić się z oceną Sądu Apelacyjnego, że wyłożenie przez skazanego opłaty od wniosku o wznowienie w wysokości 150 zł miałoby nie być dla skazanego zbyt uciążliwe w sytuacji, gdy – jak ustalono na podstawie przedłożonych przez niego dokumentów – utrzymuje się on z wynagrodzenia w wysokości 701, 08 zł netto. Jest faktem, na co wskazuje się w zaskarżonym postanowieniu, że opłata od wymienionego pisma procesowego, stanowiącego nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie jest szczególnie wygórowana, a strona korzystająca z prawa do jego wniesienia powinna liczyć się z koniecznością poniesienia związanych z tym wydatków i z odpowiednią dbałością przygotować się do nich. Jednakże nie sposób nie dostrzec nie tylko tego, że wysokość wymienionej opłaty stanowi ponad 1/5 osiąganego przez skarżącego wynagrodzenia, ale zwłaszcza tego, iż w świetle wysokości tego wynagrodzenia za całkiem iluzoryczne można uznać wyartykułowany w zaskarżonym postanowieniu pogląd dopatrujący się możliwości długotrwałego, comiesięcznego odkładania przez wnioskodawcę niewielkiej kwoty na poczet przyszłej opłaty. Przyjęcie takiego punktu widzenia świadczy bowiem właśnie o tym, że wyłożenie tej opłaty byłoby dla wnioskodawcy zbyt uciążliwe.

Rzecz jasna, trzeba podkreślić i to, że zwolnienie od wyłożenia opłaty od wniosku o wznowienie nie jest orzeczeniem ostatecznie rozstrzygającym o kosztach postępowania wznowieniowego. O tym bowiem orzeknie sąd rozstrzygający w przedmiocie wniosku, który będzie dysponował aktualnymi i być może pełniejszymi danymi o sytuacji materialnej skazanego.